

ΘΕΑΤΡΟ

ΤΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΔΙΟΝΥΣΙΑ ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ: ΘΙΑΣΟΣ ΛΕΜΟΥ. Ἀλέκου Γαλανοῦ «*Θεατρῖνοι*».

ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΑΙ ΘΙΑΣΟΣ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ: Μανώλη Κορρέ. «*Παπαδόπουλος καὶ Σία*»

ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΑΚΕΔΟ: ΘΙΑΣΟΣ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΕΧΝΗΣ. Ἀλ. Σακελλάριου καὶ Χρ. Γιαννακόπουλου. «*Ἀνώμαλος Προσγείωσης*».

Καὶ μὲ τὰ τρία αὐτὰ ἑλληνικὰ ἔργα βρισκόμαστε ἀκόμη στὸ βασιλεῖο τῶν καλῶν προθέσεων.

Τὸ βασικό τους αὐτὸ προσὸν συνοδεύεται καὶ μὲ ἓνα ἄλλο πού πρέπει νὰ τονιστεῖ, γιατί ἔρχεται σ' ἀντίθεση μὲ τὴν τάση πού ἐπεκράτησε τελευταῖα στὴν ἐκλογή ξένων ἔργων: τὴν ἀποφυγὴ τῆς χυδαιότητος.

Τὸ πιὸ συμπαθητικὸ ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ ἔργα, μ' ὅλες του τίς ἀτέλειες, τίς ρητορείες καὶ τοὺς μελοδραματισμοὺς πολλὰς φορές, εἶναι οἱ «*Θεατρῖνοι*» τοῦ κ. Ἀλ. Γαλανοῦ. Σ' αὐτὸ συντελεῖ ὄχι λίγο τὸ ἀνέβασμά του ἀπὸ τὸ θίασο Λεμοῦ.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ κιόλας πού μπαίνει στὸ θεατρικὸ τῆς Καλλιθέας καὶ κάθεσαι πλάι σ' ἀνθρώπους ἀπλοῦς πού κουβεντιάζουν γιὰ τοὺς ἠθοποιούς σὰν γιὰ δικούς τους, νοιώθουν τοὺς προηγούμενους ρόλους τους, νοιώθεις μιὰ συμπάθεια γιὰ τὴν προσπάθεια τοῦ κ. Λεμοῦ, συμπάθεια πού ὅσο πάει καὶ μεγαλώνει μὲ τὴν ἐμφάνιση τοῦ θιάσου του.

Νοιώθεις πῶς ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι πιστεύουν σὲ κάτι, πιστεύουν στὸ θέατρο.

Κι' ὅσο κι' ἂν οἱ δυνάμεις τους, οἱ ὑποκριτικὲς κι' οἱ καλλιτεχνικὲς γενικὰ εἶναι δυσανάλογες μὲ τὴν πίστη τους, ἢ πίστη αὐτῆ ἢ ἀκατάβλητη κερδίζει τὴν ἐκτίμηση καὶ τὴν συμπάθειά σου.

Ἄν μάλιστα ἀναλογιστεῖς πῶς ὁ θίασος Λεμοῦ ἔχει ἀνεβάσει τόσα ἑλληνικὰ ἔργα κι' ἐφέτος θ' ἀνεβάσει ἀποκλειστικὰ ἑλληνικὰ ἔργα καινούργιων συγγραφέων πού δὲν θάχαν ἄλλοιῶς τὴν εὐκαιρία νὰ δοῦν τὸ φῶς τοῦ προσκήνιου, νὰ κριθοῦν δηλαδὴ πραγματικά, νοιώθεις ἓνα εἶδος εὐγνωμοσύνης.

Γιατί πρέπει νὰ παιχτοῦν, νὰ παίζονται τὰ ἑλληνικὰ ἔργα, νὰ ξεκαθαρίζονται οἱ συγγραφεῖς γιὰ νὰ παρουσιαστεῖ ἀνάμεσά τους ἐκεῖνος, ἢ μακάρι ἐκεῖνοι πού θὰ δώσουν τὴν σφραγίδα τους στὴν ἐποχὴ τῆς ἐνηλικιώσεως τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου.

Οἱ «*Θεατρῖνοι*» βέβαια, ἢ ἱστορία ἐνὸς μπουλουκιοῦ πού γυρίζει στίς πιὸ ἀπομακρυσμένες ἐπαρχίες μὲ τοὺς ἐταίρους τοὺς κουρασμένους, μὲ τὰ ξεφτισμένα ὄνειρα καὶ τὴν νεαρὴ πρωταγωνίστρια πού ἀφίνει τὸ γέρο θιασάρχῃ ἄντρα της γιὰ ν' ἀκολουθήσει τὸ μόνο ἀπὸ τοὺς συναδέλφους της πού ἔχει κρατήσει λίγη ζωντάνια μέσα του, δὲν δίνει τέτοιες ἐλπίδες.

Ὁχι γιὰ τὸ θέμα του ἀλλὰ γιὰ τὸν τρόπο πού δὲν χειρίστηκε ὁ συγγραφέας. Τρόπος πού δὲν φέρνει τίποτα τὸ καινούργιο, δὲν μαρτυροῦν καμμιά λαχτάρα ἢ καλύτερα καμμιά ικανότητα διαφυγῆς ἀπὸ τὴν πεπατημένη.

Κι' αὐτὸ ὄχι μόνο στὰ κηρύγματα γιὰ τὴν ἀνάγκη ἐπαρχιακοῦ θεάτρου κλπ., τίς ἀπλοϊκὲς ποιητικὲς περιγραφές, τὸ θάνατο τῆς φυματικῆς κοπέλλας πού ἀγαπᾷ ἀπελπισμένα τὸν ἐκλεκτὸ τῆς πρωταγωνίστριας, τὴν αὐτοκτονία τοῦ θιασάρχῃ, ἀλλὰ γενικὰ στὴν ὅλη διάρθρωση τοῦ ἔργου.

Ἄλλὰ καὶ χωρὶς ἀξιώσεις ἀνακαινιστικὲς κρινόμενο τὸ ἔργο δὲν στέκεται, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πρώτη πράξη πού εἶναι σὲ πολλὰ σημεῖα ἱκανοποιητικὴ.

Τὸ ἔργο σκηνοθέτησε μὲ στοργὴ εἶταν φανερό, ἀλλὰ χωρὶς οἶστρο, χωρὶς κέφι, εἶταν ἐπίσης φανερό, ὁ κ. Κούν.

Ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς ξεχώριζε ἡ Κα Μαίρη Γιατρᾶ - Λεμοῦ, στὸ ρόλο τῆς φυματικῆς κοπέλλας. Ἔχει ἐξαιρετὴ ἄρθρωση καὶ φωνὴ μὲ ἀρκετὰ ἐκτεταμένη κλίμακα. Καὶ ἡ Δίς Μαργαρίτα Γεράρδου στὸ ρόλο τῆς ὁμορφῆς πρωταγωνίστριας. Ἡ κ. Μαρία Γιαννακοπού-

λου εἶταν ὑπερβολικὴ καὶ οἱ θαυμαστὲς τῆς μάταια ἀναζητοῦσαν τὴν ἀμίμητην Ἀμάντα τοῦ Γυάλινου Θηριοτροφεοῦ.

Ὁ κ. Βίκτωρ Παγουλάτος στὸ ρόλο τοῦ θάνου πού φεύγει μὲ τὴν πρωταγωνίστρια, εἶταν συγκρατημένος καὶ συμπαθητικὸς.

***

Χωρὶς ἀξιώσεις παρουσιάζεται δίκαια ἢ φάρσα τοῦ κ. Μανώλη Κορρέ «*Παπαδόπουλος καὶ Σία*».

Φάρσα πανηγυρική, γιατί μόνο στὴ δευτέρα πράξη δικαιολογεῖ τὸ ὄνομα αὐτὸ τὸ ἔργο τοῦ κ. Κορρέ, πού στηρίζεται στὴ θεωρία πῶς ἡ ἀπιστία τοῦ ἄντρα εἶναι κάτι τὸ ἐντελῶς συμπτωματικὸ καὶ χωρὶς σημασία ἐνῶ ἡ ἀπιστία τῆς γυναίκας προϋποθέτει καὶ ἔρωτα καὶ γενικὰ κλονισμό τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας.

Ἄλλὰ τὸ «*Παπαδόπουλος καὶ Σία*» εἶχε τὴν τύχη νὰ ἐρμηνευτεῖ ἀπὸ τὸν Βασίλη Ἀργυρόπουλο, πού εἶναι πάντα, ὅσο κι' ἂν ἀπὸ ἀλαφρὸ ἔργο πάει σὲ ἀλαφρότερο, ὅσο κι' ἂν ἀπὸ χοντροκομμένη φάρσα πάει σὲ ἐντελῶς ἀδέξια, ὁ Βασίλης Ἀργυρόπουλος, ὁ ἠθοποιὸς πού θὰ μπορούσε νὰ ναι ὁ ἠθοποιὸς τῶν ἠθοποιῶν τῆς ἑλληνικῆς σκηνῆς.

Ὁ Βασίλης Ἀργυρόπουλος πού, ὅσο κι' ἂν ἀναγκαστικά ἐπαναλαμβάνεται, καταφέρνει νὰ δίνει ὑπόσταση καὶ γοητεία σ' ὅλους καὶ τοὺς πρὸ ἀδέξια διαγραμμένους τύπους, πού μόνος του καταδίκασε τὸν ἑαυτό του νὰ ζωντανεύει.

Τυχερὴ ἀπὸ τὴν ἄποψη τῆς ἐρμηνείας στάθηκε καὶ ἡ «Ἀνώμαλος Προσγειώσεις» τῶν κ. κ. Ἀλ. Σακελλάριου καὶ Χρ. Γιαννακόπουλου.

Ὁ Βασίλης Διαμαντόπουλος—ὁ νεώτερος ἀπὸ τοὺς τρεῖς Βασίληδες ἐξαιρετοὺς ἠθοποιούς μας (Ἀργυρόπουλος—Λογοθετίδης—Διαμαντόπουλος)—ἀγωνίστηκε καὶ κατάφερε νὰ δώσει πνοή στὸν ἀδεξιότατα διαγραμμένο Ὑπουργὸ Τρακαντάρη πού ὡς τῆ στιγμῆ πού ἀναγκαστικά προσγειώνεται σ' ἓνα Ἑλληνικὸ χωριὸ εἶναι σὰ νὰ ζοῦσε σ' ἓνα κόσμο μακαριότητος καὶ ἀγνοίας καὶ ἀπλοϊκότητος, ἀπλοϊκότητος πού ἐξακολουθεῖ ν' ἀποτελεῖ τὸ κύριο χαρακτηριστικὸ του σ' ὅλη τὴ διάρκειά τοῦ ἔργου.

Οἱ κ. κ. Σακελλάριου καὶ Γιαννακόπουλος θὰ μπορούσαν, φαίνεται ἀπὸ τὴ δεύτερη πράξη τοῦ «Παπαδόπουλος καὶ Σία» κι' ἀπὸ ἄλλα προηγούμενα ἔργα τους, νὰ γράψουν κάτι πού νὰ εἶναι ἀληθινὴ σάτιρα, ἂν τόποιρναν ἀπόφαση νὰ τοῦ ἀφιερῶσουν χρόνον καὶ προσπάθειες.

Μὰ ὅσο πᾶνε ὅλο καὶ πρὸ πρόχειρα, ὅλο καὶ πρὸ γρήγορα παράγουν τὰ ἔργα τους πού ὅλο καὶ πρὸ ἀνώμαλα προσγειώνονται καὶ μόνο μὲ ἐξαιρετικὴν τύχη ἀποφεύγουν τὴν τέλεια καταστροφὴ.

Ἀγλαΐα Μητροπούλου